Ч. 114. Неділя 4 червня (22 мая) 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З буковиньского сойму — Ситуация на Угорщинї. — Подїї в Росиї. — Росийско-японьска війна.

В середу закінчила ся сесия буковиньского сойму, лишаючи по собі нове уґрупованє партий і банк краєвий, котрого основанє дало причину до розбитя Вільнодумного союза. Сойм ухвалив 16 голосами против 11 голосів Вільнодумного союза цілий статут банку і єго фузию з Поземельним кредитовим заведенєм. Президентом банку іменований посол і член Виділу краєвого др. Лупу 16 голосами против 11 голосів вільнодумних і 4 здержаних голосів. Президентови банку признано 16.000 корон річної платнї замість 8000 корон, як то хотїли вільнодумні посли. Лупу має зложити свій мандат посла до Ради державної і посаду радника судового, а задержить мандант посла до сойму і становище члена Виділу краєвого. Президент буває вибраний на час неозначений, але більшість соймова може в случаю потреби постановити инакше. Меншість соймова була за тим, щоби президент був вибираний лиш на час каденциї соймової. Директором банку іменований др. Пашкіс, дотеперішний директор поземельного заведеня кредитового. Вислїд вибору функционарів нового банку єсть такий: Президент др. Фльоріян Лупу; віцепрезиденти: др. Каєтан Стефанович (син пок. Стефановича, бувшого посла на сойм), др. Стефан Смаль-Стоцкий і Йосиф Відман; куратори: др. Адольф Стрільбицкий, Николай Ґіжицкий, Христоф Артимович, Модест Ґріґорцса, Ґріґорі Балан, Филемон Калитовский, Вільгельм Тітінґер, Фридрих Лянґенган; — ревізори: др. Альф. Гальбан, Денис Бежан, Ервін Ляндвер, Єротей Пігуляк, др. Штравхер і Мечислав Захар. На проєкт банку згодили ся всї бесїдники а сойм висказав заступникови маршалка краєвого др. Смаль-Стоцкому признанє і подяку за приготовляючі роботи для залагодженого тепер предложеня.

В справі кризи на Угорщинї доносить угорске бюро кореспонденцийне з Відня, що слїдує: Єсть річ певна, що пороблено вже всї приготовляючі кроки до принятя димісиї ґрафа Тіши і іменованя нового правительства. Відповідне відручне письмо короля має бути оголошене вже в перших днях слїдуючого тижденя. В виду того радила вже вчера парляментарна комісия сполученої опозициї над способами, якими більшість могла би недопустити до противного конституциї правлїня нового кабінету.

Чим більше надходить подрібностий о морскій битві коло Цушіми, тим більша представляє ся катастрофа, яка стрітила росийску фльоту. А була то справдї катастрофа, з котрої майже не було виходу. Як тепер показує ся, то росийска фльота попала ся була в таку матню, з котрої майже не було виходу. Тоґо з великими кораблями напер на фльоту Рожественского від заходу, адмірал Камімура зайшов її дорогу від півночи а адмірал Урію пер фльоту росийску від полудня; від всходу видніло ся японьске побереже. Так побачила ся нараз росийска фльота окружена зі всїх сторін. Зразу держала ся она дуже добре, боронила ся і рівночасно плила на північ. Здаєсь, що Японцї умисно єї пускали, щоби опісля дати нагоду японьским торпедовцям напасти на росийскі кораблї. Навіть ще тодї, коли серед нічної пітьми японьскі торпедовцї стали підпливати під росийскі кораблї, ті ще пускали на них сьвітло із своїх рефлекторів і остріливали неприятеля; але не довго могли держати ся, бо коли великі кораблї японьскі почали знов стріляти, серед росийскої фльоти настав такий переполох, що фльота пішла в розтїч. Здає ся, що до катастрофи причинило ся ще й то, що на росийских кораблях забракло було і мунїциї і вугля.

ВІНЧАНЄ.

(З росийского — І. Митропольского).

(Конець).

По відчитаню полкового приказу хтось в компанії закашляв. Не стало ся то умисне, лиш случайно, але Ковалеву видавало ся, що хтось умисне закашляв і він на ново почервонів на цїлім лици.

— Послїдний ряд! Не рушайте ся з місця! — шепнув гнївно, аби укрити своє заклопотанє, хоч послїдний ряд стояв як вкопаний.

Але мука єго скінчила ся і Ковалев вичистивши на ново чоботи і мундур пішов до своєї судженої. Ішов до неї з меншою охотою, нїж би ішов примірoм на яку варту і лише пересьвідченє, що ті відвідини були неминучі, спонукали єго піти.

— І що я собі видумав! — сьміяв ся сам з себе. — В третій компанії, в „парубоцкій“... Добре мають, що сьміють ся... Пожди, буде ще лїпше — грозив сам собі. — А Степанида й не любить мене...

Але він прийшов до неї щасливо. В двох малих, припираючих до склепику комнатках було вже зібране цїле товариство. „Панї“ в шалях в пестрі взірцї, дївчата, приятельки Степаниди, в сильно накрохмалених спідницях. Суджена, дївчина велика, червона на лици і з коротким носом, мала у волосю паперові цьвіти. Мужчин було лиш двох: вуйко судженої, старий маґазинїр в маґазинах інтендантури войскової і єї своях, якийсь вилизаний і сильно наперфумований помічник голярский. Маґазинїр, в недостачі крісла, сидів на ліжку, до котрого присунено стіл вкритий обрусом. На столї шумів самовар, стояли тарелї, горівка і закуска; пирогів ще не подавано, бо всї ждали на судженого.

— Добрий день, Степанидо Івановна... Анисия Фоминична! — поклонив ся глубоко Ковалев.

— О, наш милий гість! — скрикнула мати судженої, суха женщина з характеристичним лицем крамарки. — Познакомість ся, прошу... Семен Єґорович! Мій своях... мій сестрінець... Дария Карцівна... наша тїточка...

Ковалев ледве мав час стиснути всї подані єму руки.

— З сердечним вдоволенєм і душевною радостию... — сказав краснорічиво голярский челядник, нахиляючи вичесану голову на бік і простягаючи Ковалеву руку.

„Ади, який баран!“ — погадав собі Ковалев.

Суджену післано до другої комнати по пироги. Пироги були знамениті. Гості і домашні не могли ся їх насмакувати і перших кілька хвиль не було нічого чути крім мляскання язиків і губ. Фляшка з горівкою заєдно похиляла ся перед пируючими, випорожнюючи ся, але суджена пильнувала єї і чим скорше на ново наповняла.

Не привиклий до горівки Ковалев скоро упив ся.

— Їдьте, Семене Єґоровичу — силувала господиня. — Ну, суджена, просиж судженого... А що, ви дістали позволенє, Семене Єґоровичу?

Ковалев трохи не удавив ся кусником булки, що мав в ротї.

— Чому нї! Нинї було в приказї... Всьо в порядку.

Немила хвиля читаня приказу обудила ся знов в єго голові і він глядів майже зі злостию на червоне, потом облите лице своєї судженої.

— Так, значить, тепер та гостина, а відтак вінчанє? — сказав вуйко маґазинїр, беручи великий кусень булки.

— І відтак, Семене Єґоровичу, покидайте свою войскову службу і приходїть до нас. Я можу постарати ся для вас о „протекцию“ — сказав дальше поважно. — Наш управитель, радник Пархоменко, дуже мене поважає, так що я можу вам місце... молодшого маґазинїра... То також войскова служба!

— Я знаю Пархоменка — вмішав ся голярский челядник — він у нас стриже ся; має тверде волосє і велить все коротко стригти ся...

„Бодай ти подавив ся єго волосєм“ — погадав собі Ковалев злістно і сказав:

— Чого мав би я покидати свою службу? Богу дякувати, я служу в моїм полку пятнайцять лїт...

„Що він собі гадає, той грубий чорт — прошибнуло в єго голові — покидати компанію!“

Він поглянув на маґазинїра з ненавистию.

Россійскі кораблї переставали нараз стріляти і старали ся втечи. Скорші японьскі кораблї здоганяли їх і нищили або забирали. Капітан „Ізумруда“ бар. Ербен, так характеризує битву в телєґрамі до царя: Ескадра адмірала Рожественского доплила дня 27 мая до острова Цушіми і стрітила тут цїлу велику фльоту японьску. Битва розпочала ся о 1 год. 20 мінут по полудни. Зараз на початку битви неприятель почав стріляти головно в кораблї „Суворов“ і „Ослабля“. Над вечером перейшла команда на контрадмірала Небоґатова (Рожественский був зранений). Вечером кілька панцирників і кружляк „Ізумруд“, що мав перевозити прикази, поплили дальше на північний всхід і відбили ся від ескадри та щезли з очий. На другий день показали ся японьскі кораблї з правого і лївого боку і відтяли сю дивізию від прочої ескадри. Я постановив плисти длятого до Владивостока, але боячись стрічи з неприятелем і з браку вугля пустив ся до Володимирского заливу, де прибув в ночи з 29 на 30. В наслїдок темноти виїхав мій корабель на скалу. Позаяк мій корабель мав ще лиш 10 тон вугля (корабель потребує на день звиш 50 тон) і не було способу рушити корабель, казав я перевезти залогу на беріг, а корабель висадити у воздух.

Здає ся, що мимо всїх вістий, що Росия готова вести війну дальше, суть ознаки, котрі вказують на то, що роблять ся вже заходи, щоби війну закінчити. Президент Сполучених Держав північної Америки готов мабуть посередничити. З Вашінґтону доносять іменно, що тамошний російский посол Кассіні конферував вчера з президентом Сп. Д. Розвельтом а той висказав надію, що Росия чей небавком заключить мир, бо дальше веденє війни лиш збільшить жадания Японії. Розвельт дав пізнати, що для Росиї буде трудно узискати в теперішній війні перевагу, але що до условий, які ставила би Японія, не міг би Розвельт нічого сказати. Кассіні, кажуть, не мав ніякої інструкциї від свого правительства, але висказав особистий погляд, що Росия не стратила ще доси нічого із своєї посїлости і не має причини спішити ся заключати мир; але він доніс своему правительству то, що єму Розвельт сказав. Він повідомив також царя Николая о тім, що президент Розвельт готов дати Росиї всяку поміч при мирових переговорях.

Новинки.

Львів, дня 3 червня 1905.

— Іменованя. П. Мінїстер віроісповідань і просвіти установив професора V-ої гімназиї у Львові, Петра Скобельского, консерватором центральної комісиї для розслїду і удержуваня історичних памятників штуки в відділї для руских справ архівальних.

— С. Е. п. Маршалок краєвий гр. Стан. Баденї повернув з Радехова до Львова.

— Процес о 6 мілїонів талярів видав австрийскому правительству і мінїстрови гр. Голуховскому баварский горожанин з Вірцбурга, Йоган Поп. Свої претенсиї опирає він на тім, що перед сто лїтами помер его свояк Йоган Каспер Поп, корабельний капітан, а цїлий его маєток забрала капітула в Могунциї. Підчас наполеоньских воен Австрия заняла Могунцию і перевезла скарби Попа до Відня. Одну часть того скарбу творила величезна перла, котру цїсар Франц І. велїв осадити в австрийскій коронї. Поп долучив до жалоби свій родовід, що сягає XVII. столїтя і доказує, що він є одиноким свояком і спадкоємцем капітана Йогана Каспера Попа.

— На вакацийні оселї. Накладом комітету руской „Вакацийної оселї“ вийшла серия дуже хороших ілюстрованих переписних листків. Серия зложена з 10 карток подає на кождій портретик одного з наших письменників з підписом, короткою житеписию і его лїтературною діяльностию. На картках тої серії поміщено портрети: Котляревского, Квітки, Артемовского, М. Шашкевича, Гребінки, Шевченка (три з ріжних діб житя), Костомарова і Кулїша. Друк виконаний зовсїм добре на ріжнобарвній тектурі, а картка по обох сторонах замкнена рамкою в сецесийнім укладї лїнїй, представляє ся дуже елеґантно. Гарне виконанє і незвичайно низька цїна тих карток причинить ся певно до їх широкого розповсюдненя, тим більше, що дохід з них призначений на рускі вакацийні оселї. Серия (10) тих карток коштує всего 50 сотиків, а можна їх дістати в „Сокільскім Базарі“, в книгарни тов. ім. Шевченка і в „Нар. Торговли“ у Львові а також можна замовляти у секретарки комітету п. О. Барвіньскої (Львів, Собієчина 5). Замовленя на провінцию полагоджує ся сейчас.

— Значна згуба. П. Левенгерцова, жена адвоката у Львові, згубила оногди, переходячи з улиці Сінкевича на пл. Марийску паперову коверту, в котрій було кілька дорогоцїнностий, вартости звиж 14.200 корон. Ті дорогоцїнности найшли ся відтак у одного шевця при ул. Хоружчини, котрий їх зложив в полициї, звідки відобрала їх собі п. Левенгерцова.

— Зловленє дезертира. Один з полїцийних вояків, що повнив службу в ринку у Львові, пізнав там оногди між товпою дезертира 30 полку піхоти, Давида Шнайдера і арештував его, а відтак полїция відставила его на головну войскову вартівню.

— Смерть мілїярдера. В Парижи помер оногди барон Альфонс Ротшильд, шеф париского фірми Ротшильдів, в 78-ім роцї житя. Помершний брав участь у всїх більших біржевих операциях минувшого столїтя, а одною з найбільших була достава 5 мілїярдів франків, котрі Франция по війнї в 1870/1 р. заплатила Нїмеччинї яко воєнне відшкодованє. Та фінансова операция, котру спершу уважали неможливою, була переведена в розмірно короткім часї, а фондів доставили дві позички, затягнені Францією на загальну суму 6.912 мілїонів франків. В послїдних часах ротшильдівска фірма в Парижи брала головну участь в емісиї російских позичок і доси есть місцем виплати російских зобовязань супротив заграници. Також для фінансів Австро-Угорщини париский Ротшильд був важним чинником. При его помочи переведено всї позички, сполучені з реґуляциєю валюти, він

— А тому покинути — сказав маґазинір, — бо у вас лиха платня... Дістаєш гроші і до того ще в трех ратах... А у нас, Богу дякувати, платня хороша та й доставцї не забувають про нас... Той дасть щось, другий також... Я не хотїв би у вас служити й за офіцира, їй Богу нї!

„Такого ще там треба! — погадав Ковалев в найбільшій лютости. — Дивіть, куди він гне!..“

— А длячого дають вам доставцї дарунки? — спитав злїстно.

— Ну, тому, аби ми менше бачили — відповів маґазинір, не помічаючи гнївного голосу Ковалева. — Пархоменко прийшов, не знав нїчого: всьо лиш ми, лиш ми... Доставець, кажемо ми, має доставити муку першого рода, а він має в мішках на долинї треторядну, а лиш на горі найлїпшу...

— Ну, в такім случаю треба сейчас донести управі! — воркнув Ковалев.

Маґазинїр усьміхнув ся з сожалїнєм.

— Чого доносити! Мука добра, вояки зїдять. А з нас кождий має, бачите, за нїчо і нїчо по пятьдесять рублїв. Справдї, ходіть до нас!

— Таки так, Семене Єґоровичу, перейдіть до тої служби — відозвала ся й господиня. — Як ось оповідає свояк, зарабляють там великі гроші.

— І ми жили би в однім домі з вуйком — додала суджена.

— І тому я маю покидати полк? Муку мішати — аж майже скрикнув Ковалев, глядячи гнївно на маґазинїра і суджену. — Нї, брате, брешеш ти. Радше не женити ся. І так я вже досить встиду наїв ся... аж по уши!..

III.

Вечером того самого дня, переспавши ся в своїм ліжку, встав Ковалев гнївний, отворив свою скринку, вийняв з неї завинену в капчуку нову золоту десятирублївку, оглядав її довго сумно, відтак зітхнув і пійшов до комнати фельдвебля.

— Приходжу до вас, Антоне Петровичу — сказав зітхаючи і сїв.

— Бачу — відповів фельдвебель, спускаючи ноги з ліжка. — Ви там були?

— Так... Нехай їх всїх чорт поберє!

— Чому? — здивував ся фельдвебель.

— Всьо менї вже опротивїло... То значить, не можу вам, Антоне Петровичу, навіть сказати, як мене всьо то гидить!.. Тепер я себе проклинаю... В компанії не знаю, де маю подїти ся, як злодій... Був „там“, там так говорили... не хоче ся вірити...

— А що таке говорили?

— Я мав би перейти на маґазинїра до інтендантури! „Єї“ вуйко мав би менї навіть виробити місце!

— Фі! — засвистав фельдвебель.

— Я їм дам! За нїчо в сьвітї, нехай всьо пропадає, коли так! Маю вже досить того сорому! — Приходжу з просьбою до вас, Антоне, Петровичу....

Він замовк змішаний.

— Що таке? Хочеш мене взяти за старосту? — спитав фельдвебель.

— Хочу взагалї зробити конець тій історії, от що! — відповів Ковалев тихо. — Ідіть до „неї“, Антоне Петровичу і скажіть їй, що я відступаю....

— Дурак, а якже ти можеш тепер відступати? — здивував ся Антін Петрович. — Вас поблагословили.... Всьо як має бути... перше треба було над тим подумати....

— Я був дурний, аж тепер то бачу.... Але то нїчого, що нас поблагословили.... Скажіть лиш, Антоне Петровичу, що Ковалев дарує їй на памятку нову сукню, яку їй справив і що на прочі видатки пересилає пятнайцять рублїв. Они вже гроші возьмуть.... Ось маєте....

Ковалев зітхнув, вийняв з кишенї гроші і поклав їх на стіл перед фельдвеблем.

— Нехай радше они пропадуть, як я — сказав. — А ви, Антоне Петровичу, таки ідіть.

— Дурний скупар — сказав фельдвебель. — Добре, я пійду. Може бути, що грішми дасть ся всьо направити. А як буде з приказом? Взяти до рапорту, чи як?

— Попросіть капітана, Антоне Петровичу, він то вже зробить. Я пійшов би сам, але встидаю ся.... Як треба, то я зроблю рапорт. Так і так, не можу скористати з дозволу вашого високоблагородія, то єсть, не можу оженити ся, бо та річ не подобає ся менї....

— І добре, брате, що не подобає ся — сказав фельдвебель. — На що нашому братови, воякови, жінки?

— Непотрібний нарід — махнув Ковалев згірдно рукою.

— А гроші люблять.... На що минули ся твої пятнайцять рублїв? Ну, але коли маю іти, то іду — сказав фельдвебель — а звідтам сейчас до капітана. Якось я то полагоджу. А вечер звізитуй ти компанію. — — — —

Якимсь незвичайно молодечим і веселим голосом відчитував нинїшного вечера Ковалев імена вояків. Він держав ся просто і его очи перебігали пронизуючо по рядах стоячих як мур людий. Тепер він вже не встидав ся і вояки почули сейчас, що дядько Ковалев став знов строгим, так як був перше і що з ним нема що більше жартувати.

На другий день знала вже цїла третя компанія, що Ковалев не буде женити ся.

Так минув рік. Ковалев був вже від кількох місяців фельдвеблем при першій компанії і все спльовував, коли зійшла бесїда на жінки.

мав в руках одну з найважнійших австрийских зелїзниць (полудневу) і був головним акціонарем кредитового заведеня, північної зелїзниці, фабрик у Витковицях та копалень нафти в Галичині. Був також властителем копалень міди і зелїза. Особистий маєток по помершім оцїнюють на мілїярд франків, але маєток фірми єсть далеко більший. Полишив сина Едварда і двох братів, що обіймуть управу фірми. Шеф віденьскої фірми бар. Альфред Ротшильд був зятем помершого.

— **Викрите крадежи.** Вчера арештовано у Львові помічника торговельного Жигм. Левковича за крадїж 2.000 корон, якої допустив ся перед трема місяцями на почтї. Касиєр почтовий перечислював вечером гроші і пачку банкнотів поклав побіч себе на столї. В хвили, коли відвернув ся, гроші щезли. Левкович бавив ся за украдені гроші, купив собі два ровери, мандолїни і инші річи. В тих забавках товаришували єму два помічники торговельні і якийсь приватний ученик гімназиї. Левкович признав ся до крадежи і подав полїциї, що згадані товариші знали, що бавлять ся за крадені гроші.

— **Самоубийство.** В четвер пополудни в мешканю при ул. Зеленій ч. 3 у Львові, стрілив собі з револьвера в голову Йосиф Микушевский, укінчений студент прав. Нещастного молодця відвезло поготівлє ратункового товариства в непритомнім стані до шпиталя, де він небавом помер. Причиною самоубийства була нужда. Микушевский, від довшого часу жив лише молоком і хлїбом, а часом яйцями. Чиншу за мешканє за послїдний місяць не мав звідки заплатити, лише сторожеви заплатив на кілька годин перед самоубийством за послугу. Попередного дня зложив на унїверзитетї другий правничий іспит.

Телеграми.

Барцельона 3 червня. Вчера о 5 годині пополудни експльодувала бомба в палатї войскового губернатора і наробила значної шкоди. Арештовано богато людий а між тими й кількох Італїянців.

Мадрид 3 червня. Вчера вечером зібрала ся була рада кабінетова в цїли обговореня анархістичного руху, який викрито в Барцельонї.

Цетинє 3 червня. В наслїдок землетрясеня всї доми так ушкоджені, що не можна в них мешкати. Богато домів завалило ся. Доси видобуто 120 трупів і 250 ранених. Цїле населенє розложилось табором під голим небом. Консулї мешкають в наметах.

Льондон 3 червня. До Times доносять з Токіо: Мікадо приказав пустити адм. Небоґатова на волю, щоби він міг здати цареви звіт про морску битву і предложити лїсту страт.

Токіо 3 червня. В Японії дало ся учути сильне землетрясенє, котре тягнуло ся від Гірошіми до Шімоносекі. Число погибших людий ще не звістне. Побоюють ся, що оно велике. Та й величина шкоди ще не звістна.

Токіо, 3 червна. (Урядово). Девятий звіт адмірала Тоґа, який наспів вчера пополудни до Токіо, каже: Кораблї „Ямате“ і „Якумо“ доносять, що помежи Гірошіма а Шанґаєм нема нїгде нїякого російского корабля. Контрадмірал Камімура доносить, що єго фляґовий корабель „Ямате“ острілював дня 27 мая пополудни з віддалї 3000 метрів російский корабель „Жемчуг“, котрий мабуть затонув.

Льондон 3 червня. До „Standard-у“ доносять з Вашінґтону, що американьский амбасадор в Петербурзї одержав порученє познакомити російске правительство з поглядами президента Розвельта на становище Японії в справі мира.

Господарство, промисл і торговля.

— **Цїна збіжа** у Львові дня 2 червня: Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 8·40 до 8·60; жито 6·50 до 6·70; овес 7·30 до 7·50; ячмінь пашний 6·40 до 6·60; ячмінь броварний 6·90 до 7·—; ріпак 11·50 до 11·75; льнянка —·— до —·— горох до вареня 7·75 до 9·50; вика 12·— до 12·50; бобик 7·75 до 8·—; гречка 10.50 до 12·—; кукурудза стара 7·75 до 8·—; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 55·— до 65·—; конюшина біла 50·— до 65·—; конюшина шведска 45·— до 65·—; тимотка 26·— до 32·—.

НАДІСЛАНЕ.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

Жовта рожа.

(З польского — **Яна Захариясевича.**)

Радник Пфайфер вкінци вислужив свій час і ішов тепер на пенсию.

Мусів розлучити ся з століком, при котрім сорок лїт працював. Єго товариші і підвластні устроїли в єго честь прощальний пир і поплакали ся, коли він з ними прощав ся.

Радник Пфайфер був знаменитим чоловіком, котрого всї любили і поважали. Товариші запрошували єго на всї партиї віста. Він знав всїлякі приповідки і сьмішні історні, котрими розвеселював товариство. Супроти пана поводив ся з незвичайною чемностию і все жертвував їм свої услуги, коли розходило ся о те, аби їх привести в ночи до дому.

Був то високий мужчина, але дуже сухий і поморщений як сушений овоч. Носив все золоті очиці і високі ковнїрики, що сягали єму аж майже до уший.

Був нежонатий і навіть єго найлїпші знакомі не знали нічого про яку єго любовну історию.

Не мав ніяких пристрастий і не збирав нї старої порцеляни, нї марок. Мав лише одну слабість: любив пристрастно „жовті рожі“.

Майже в кождій порі року стояли на єго вікнї рожі. В єго малім огородци були лише жовті рожі. Передплачував часопись, котра була присьвячена виключно жовтим рожам і тїшив ся як дитина, коли єму хто привіз від заграничного огородника яку нову відміну єго улюбленого цьвіту. Навіть в єго бюрі стояли заєдно вазонки з жовтими рожами.

Жовті рожі були єго одинокою пристрастию. Єго підвластні нераз то використовували. Добрячий Пфайфер, неприступний впрочім для нїякого перекупства, давав собі часом перекупити китицею жовтих рож. Знав, що робить зле і накладав за те на себе всїлякі кари. Але рожі брав.

Люди називали то, як богато иньшого „слабостию“.

Крім тої рожевої слабости, мав радник Пфайфер ще одну — гостець в лївім рамени. Тої слабости набавив ся в службі, сидячи сорок лїт коло вікна.

Аби не переривати служби, уживав мастий і натираня і відкладав основне лїченє аж до часу, коли спенсионує ся. Аж тодї задумував в якім заграничнім купелевім заведеню освободити ся від того немилого гостя.

Коли надійшов довго вижиданий час, розпрощав ся з сльозами в очах з своїми улюбленими жовтими рожами на вікнї і в огородци. Єго приятелї дали єму на дорогу прехорошу китицю жовтих рож і немилосердно поніс єго зелїзний паровий кінь в далекий сьвіт.

Єго товариші подорожи бачили в єго очах сьози, чули глубокі зітханя і були пересьвідчені, що поважний старець полишив що найменше кількоро дїтий і внуків. А він лиш розлучив ся з своїми жовтими рожами.

Вкінци поїзд задержав ся і радник станув у мети своєї подорожи.

Обережно зібрав зівялї рожі і кивнув на послугача.

— Глядаю мешканя, друже; але при нїм мусить бути огородець з жовтими рожами!

Послугач оглянув радника від ніг до голови, заворкотів щось до себе і поклакав фіякра.

Посадив відтак радника з єго рожами і сїв на кізлї побіч пакунків.

Вже по кількох хвилях задержав ся фіякер перед малим домком, що стояв посеред огорода. Перед вікнами цвили жовті рожі.

Радник висїв скоро з воза і пустив ся просто до рож, оглянув уважно кожду з окрема і називав їх по імени, немов би витав давних знакомих.

Коли відтак ішов до дверий дому, побачив за заслонами вікна поморщене лице якоїсь старої женщини, що ворожо на него глядїла.

З дверий дому вийшла напротив него господиня.

— Я хотїв би тут мешкати — сказав до неї — але лиш під услівєм, що ті жовті рожі будуть виключно до мене належати і без моєї відомости і дозволу нїхто не сьміє їх зривати!

— Дивно! — відповіла она усьміхаючись з зачудованєм. — Жовті рожі, як видко, дуже тепер люблені. Пані, що мешкає по правій сторонї, поставила менї таке саме услівє!

— Коли так, то я тут не можу мешкати. Будьте здорові!

Господиня не хотїла втратити гостя і попробовала намовити єго, висказуючи надію, що може удалось би якось ту справу полагодити, бо стара пані рідко коли виходить до огорода задля своєї слабовитости і імовірно вскорі відїде.

Вправдї була то лише слаба надія, але запах і краса єго улюблених цьвітів подїлали так на нашого пана радника, що він вкінци дав ся намовити і винаймив лїву сторону дому.

Ще того самого дня вийшла стара пані, опираючи ся на двох палицях до огорода, велїла за собою винести крісло і сїла під своїм вікном.

То само зробив радник по своїй сторонї.

Спершу не стало ся нічого замітного. Однако они зглядали ся часто на себе косими поглядами, немов би мали які ворожі наміри. Очивидячки ждали обоє, котре з них зробить початок.

З нетерпеливостию дожидала стара пані початку ворожих кроків. — Она встала.

Коли й радник встав, она наблизили ся до одного рожевого корча і взяла в руку один цьвіт.

(Конець буде).

МИЛО ШІХТА

„Олень“ Знаки охоронні „Ключ“

Найліпше, найвидатнійше, а тим самим найдешевше мило без всяких шкідних домішок.

Всюди до набутя.

Купуючих просить ся о звернене уваги на напис: „ШІХТ“, що єсть на кождій штуці мила, як також на один з наведених охоронних знаків.

Повне переконане, що аптикаря

Тірроґо бальсам і центофолії масть

ві всїх внутренних терпінях, інфлюенци, катарах, корчах, ріжнородних запаленях, ослабленях, забуреня в травленю, ранах, при всяких ушкодженях тїла і т. д. і т. д.

Кождий при замовленю бальсаму або на специяльне жадане дістане ґратіс книжочку з тисячами оригінальних подяк яко домовий порадник. — 12 малих або 6 подвійних фляшок бальсаму коштує 5 корон, 60 малих або 30 подвійних фляшок 15 корон. — 2 флякони масти центофолії 3·60 К франко разом з опакованем.

Прошу адресовати:

Apotheker A. Thierry in Pregrada bei Rohitsch.

Тих, котрі наслїдують і перепродують фальсифікати, будемо судово потягати до відвічальности.

Дістати можна у всїх більших аптиках у Львові і на провінциї.

БІЛЕТИ ІЗДИ

на всї зелїзниці **краєві і заграничні**

продає

Аґенция зелїзниць держ. Ст. Соколовского, Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9.

Артистичний Заклад ритовничий

МАКСИМА ГЛЯЗЕРМАНА

Львів, ул. Сикстуска ч. 17,

виконує ґустовні і дешеві штампілїї кавчукові і металеві для урядів парохіяльних, громад і читалень; таблиці металеві, виливані нумери домів, таблиці надгробні, відзнаки для сторожи, марки до печатаня, кліщі до пльомбованя мяса і т. д., склад руских друкарень кавчукових і фарб до штампілїїв.

Головна

Аґенция дневників і оголошень

у Львові

Пасаж Гавсмана число 9.

приймає

пренумерату на всї дневники

краєві і заграничні

по цїнах оригінальних.

ВІДОМОСТИ РІЛЬНИЧІ.

Прошу ласкаво перечитайте уважно циркуляр, котрого одинока ціль селянам здоровля, час і грошей пощадити.

Й. ПОЛСЮК і ПАТРАХ за правдиві стирийскі коси із маркою „СІЧКАРНЯ“ ґарантують. Коси не відповідаючі свому призначеню виміняємо. **Коси із срібляної стали** (Silversteel) подвійного патентованого гарту мають надзвичайно легкий ход, тнуть остро і остря довго затримують, а жадна инша фабрика не може подібної стали виробляти, такими косами можна навіть зелїзну бляху перетяти, а остря ся не вищербить. Єсть то сталь, котра майже цїлком не зуживає ся для подвійного гарту і своєї витревалости. Одно виклепане вистарчає на кілька днів, а за одним виостренем косять 120—150 кроків. Навіть в найтвердших травах гірских або в густих збіжах коса єсть більше остросїчна і тне борзо як бритва. Длятого єсть тонша як звичайні торгові коси. Кождому, хто купить нашу косу, то буде зовсїм така як ту описана. Кос достарчаємо в видній формі краєвій і в довольних довготах по слїдуючих цїнах:

Довгота цїлої коси цтм.											
0·90	0·95	1·—	1·05	1·10	1·15	1·20	1·30	1·40	1·50	1·60	1·70
Цїна одної коси зл.р.											
60	65	70	75	80	85	90	95	100	105	110	115
На 5 клґр. іде штук:											
14	13	11	10	9	9	8	7	6	6	5	5

Мармурові брусики до остреня кос.

Інсерати

до всїх дневників краєвих і заграничних принимає виключно Головна Аґенция дневників Ст. Соколовского Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9.

Головна Агенция дневників і оголошень

Пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає оголошеня до всїх дневників і також пренумерату на всї часописи краєві і заграничні.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).